

Belle postřehla jeho pokus odvést pozornost k akčnější části knihy.

„Pořád je to román o lásce,“ podotkla a snažila se neusmát, když netvor znovu pokrčil rameny a zatvářil se rozpačitě.

„Potřeboval jsem změnu,“ řekl nakonec.

Na okamžik tam stáli v lehce rozpačitém tichu. Navzdory tomu, kolik spolu trávili času, se teď Belle cítila jinak. Možná za to mohl bledý měsíční svit. Možná to bylo tím, že netvor připustil svou změnu. Možná bylo cosi ve vzduchu. Ať už byl důvod jakýkoli, najednou pocítila nutkání říct něco, co nikdy předtím nevyslovila. „Nikdy jsem vám nepoděkovala, že jste mi zachránil život,“ řekla nakonec tiše.

„Nikdy jsem vám nepoděkoval, že jste mě tam nenechala zemřít,“ odpověděl bez zaváhání, jako by to také chtěl už dlouho vyslovit, ale nikdy na to nebyl správný čas.

Vzduch mezi nimi jiskřil, jak tam stáli s očima upřenýma jeden na druhého a jejich slova se vznášela v prostoru. Právě když si Belle byla jistá, že se něco musí stát, zaslechli výkřiky a smích,

které přicházely zevnitř z hradu. Služební, zdálo se, pořádali příjemnou oslavu. Hluk přerušil napětí a Belle i zvíře se úlevně usmáli.

„Tedy... ti se umějí vesele bavit,“ podotkla Belle.

Přikývl. „Někdy, když večerím, poslouchám jejich smích a předstírám sám před sebou, že jím spolu s nimi.“

„To byste měl!“ vyhrkla Belle ohromená tím, že byl něco takového ochoten připustit. „Líbilo by se jim to.“

„Ne, už jsem to zkusil,“ odpověděl netvor a chvilka lehkosti pominula tak rychle, jak přišla. „Když vstoupím do místnosti, smích ztichne.“

Belle vydechla. *Přesně* tak se cítila, kdykoli vyrazila do městečka. Řekla to zvířeti. A pak dodala: „Všichni u nás říkají, že jsem zvláštní, ale nemyslím si, že by to byl kompliment.“ Překvapilo ji, že v koutcích očí ucítila slzy. Nikdy před nikým nepřipustila, že ji to zraňuje – ani před tatínkem.

„To je mi líto,“ řekl netvor upřímně. „To vaše městečko musí být příšerné.“

„Jsem tam skoro tak osamělá, jako tady na hradě.“